

Elmondani is nehéz egyes dolgokat, de leírom még néhányat.
Künnösgen egész nap a fátást úgy szüntem megamborz
akkor a kizsáradt föld a jó csőf. Kissa után kint
váltam az estónál, hogy áldást-kegyet. Mikor az „Ottó”
szentséggel szemban voltam, és az Hya adta az o'ldóf.
Comit kértam hogy a szavatatt avó'söd'jék bannam, olyan síró
és olyan csodó'lo'fos érzés jött el. Pausa idő'közben kegyet az
üzaratalkat. Csikszaraddig szünta mégig sírtam és az f
mondogatom Istannal milyen jó hogy ajöttam.
Mikor kora értam még egész késő volt és jöttem hogy a raj-
pórom, hogy jogg joggam és mit szél. Ké'völazt-a no-
milyen volt a ropom? És mikor elmondtam (pausa sívva)
úgy éreztem az o'vón hogy ró'is vágadt az én csodó'lo'fos
érezésemből.

Ufó'ra. ropaffig csok az éreztem hogy az „Új Fátust”
szavatmas szavatattal tudtam szavatni
Kendennem imó'dkozom mind eddig, de most még jobbon
fövekszem a minőség'ig imóra, hogy éreztem Fátus ~~szavatatt~~
még jobbon.

B. J.

Y.